

במדינה

עיתונות

בעיטה לקי-באק

העיתונים לא דיווחו

על ההכנות לקרב

כי הוא נגע להם

הקולות התרוממו בהתרגשות. מילחמה גדולה הסתמנה באופק. אך שום עיתונאי לא בא לסקר אותה.

כי במרכז המאבק עמדה העיתונות עצמה. זה מול זה עמדו בעלי-העיתונים והפירסומאים, המספקים להם את המודיעות.

על גבי הנזיר. בחודשים האחרונים הלכו ורבו צרותיה של העיתונות. מחירי הנזיר הרקיעו שחקים. שכר-העובדים עלה. כל הוצאות ההפצה, ההדפסה והגילוף עלו בהתמדה. ואילו הכנסות העיתונים היו בשפל. גם כמות המודעות ירדה.

בפני העיתונים עמדו רק שתי אפשרויות: יות: להעלות את מחיר הגילוף או המודעה.

היה צורך בניצול שתי השיטות. העלאת מחיר הגילוף נתקלה בקשיים.

מחיר העיתונים היומיים כפוף לפיקוח.

מו"ר מוזס

אולטימטום

מפני שהוא נכלל במדר. המפקח לא רצה להעלותו בגלל השפעתו על המדר.

בעיטה חוזרת. נראה היה למו"לים כי המצב שונה בשטח המודעות:

בשנה האחרונה כבר עלה מחיר המודעות בעיתונים היומיים בכ-100%. הוחלט על עלייה נוספת של 22%.

אולם מו"לי העיתונים לא הסתפקו בכך. הם רצו לנצל את ההזדמנות כדי להנחית בעיטה על מינהג המריצו אותם זה מכבר: ה"קיק-באק" (בעיטה חוזרת).

הפירסומאי מתפרנס מאחוזים קבועים מ-מחיר המודעות, שהוא נותן לעיתון. קומיס' יון זה הגיע תחילה ל-25%. אך עלה. ב-מיקרים מסוימים. גם ל-35% ומעלה.

הפירסומאים ניצלו קומיסיון מוגדל זה, כדי להויל את המחיר ללקוחות. הם החזירו לבעלי-המודעות חלק מן המחיר. וזהו ה"קיק-באק": הפירסומאי "בועט" חלק מן הקומיסיון לשער המפרסם.

"באיזו זכות?" הדרישה שאוגשה לי פירסומאים על-ידי בעלי העיתונים היתה משולשת: להסכים לעליית מחיר המודעות. להוריד את כל הקומיסיון ל-15%. ולאסור כליל את ה"קיק-באק" ללקוחות.

"באיזו זכות מתערבים בעסקים שלי?" זעם אליעזר זורביץ, הבעלים הנמרץ של משרד דחף. איש לח"י לשעבר. במשך חופשי. מותר לי להחזיר ללקוחות שלי כמה כסף שאני רוצה. זה לא עניין של אף אחד.

היו"ר גבה-הקומה של הפירסומאים, חיים פלד, אחיו של ראש עיריית רמת-גן דודר רביעי בארץ. לא התנגד כליכד לביטול הקיק-באק. אלא ליחס של בעלי-העיתונים. גים. "הייתי רוצה שתחת זאת יתלמו עימי נו העיתונים פעולה להסדר ענף הפירסור מת. יש להנהיג תקן של אתיקה מיקצור

חיוקות במילחמה

(המשך מעמוד 23)

שלי". מורה סינה טגנאגי, צחה שחודש השני להיונה. "אחרי הכל, אני רק בת עשרים-ואחת ונישאתי רק לפני שנה. אני לא טיפוס שמסוגל לשבת בבית — ופתאום התברר לי שאני בהריון.

"חשבתי לעשות הפלה. אך האמת היא שלא היה לי אומץ לכך. שנאתי את עצמי כשלא חשתי בטוב בחודשים הראשונים — בשבילי זה היה משהו גורא רק לאחר רונה התחלתי להתאושש. התחלתי לומר לעצמי שאני צריכה לקבל את כל העניין יפה. וכאשר עברו כמה חודשים, החלטתי: נו. אז כבר שיהיה..."

סינה גולדה בלוב. בהיותה בת 13, עקרה משפחתה לגור באיטליה וזאת למדה שם את מיקצוע הספרות. את בעלה גבי הכירה עוד בימי-ילדותה. בלוב, כאשר מישפחותיהם היו מקורבות. עוד בהיותה בת חמש השתעשעו הוריהם ברעיון שיבוא יום וסינה וגבי יינשאו.

בהיותה בת 16, פגשה סינה באקראי בגבי במועדון-הלילה הרומאי קצימה. בו מבקרים יהודים רבים. השניים החלו לצאת לפני שלוש שנים החליטה סינה לעלות ארצה, והשניים נפרדו. גבי בא לבקרה בישראל. לבסוף נישאו ועברו לגור בארץ.

על עלייתם ארצה אומרים השניים: "אנחנו אהבנו את הארץ, כי פה אנו מרגישים חופשיים ו"בבית". בחו"ל סבלנו מאוד מהאנטישמיות ומהאלימות ברחובות. משה אף אחד אינו יכול לזרוק אותנו כשם שניזרקנו מלוב. פה אנחנו יכולים לטייל ברחובות. לשבת בבית-קפה בדי זנגוף, ולחוש בטוחים. פה היינו רוצים לי הביא את ילדינו לעולם!"

מאחר שבגבי תושב ארצי בארץ, לא גוייס במלחמת יום-הכיפורים, אך בית-החרושת נסגר בגלל מחסור בפועלים. גבי עבד בעורף בהתנדבות. המספרה בה עבד בדת סינה, נסגרה מוקדם בימי המלחמה, והזוג בילה יחד זמן רב מן הרגיל. "כנראה זו הסיבה שנכנסתי להריון", אומרת סינה בחיוך מלבב. "אף פעם לא לקחתי גלוי לות. תמיד היינו מחשבים את הימים והסדר. כך שלא אכנס להריון. מה ש קרה במלחמה — כאמת אינני יודעת איך זה קרה!"

שלא יהיו

עוד מילחמות

ב 28 באוקטובר קיבלתי חופש של 12 שעות מיחידת-התותחנים בה שרתתי ברמת-הגולן. וקפצתי הי בית. כחפשה הקצרה הזו נכנסה אשתי להריון" מחייך סמי חזון בגאווה לעבר אשתו היפה, סנדרה.

סמי חזון הכיר את אשתו הצרפתייה כאשר שר באה ארצה כתירת לפני שלוש שנים. בוקר אחד הלכה לשחות בחוף זבולון. נכנסה לאכול במסעדה המקומית השייכת ל-אחיו של סמי, ופגשה שם את בעלה לעתיד. השניים התאהבו ממש ראשון. למרות שסמי הצבר לא ידע צרפתית וסנדרה לא דיברה עברית, נרקמו ביניהם יחסים הדדיים. הדואר בין תל-אביב ופריז פעל בי יעילות, ותוך שנה החליטו השניים להינשא. סנדרה עזבה את עבודתה בבוסטק בי פריז. ובאה ארצה. מייד עם נישואיה, נכנסה סנדרה להריון וילדה בן.

כאשר פרצה מלחמת יום-הכיפורים, גוייס סמי ביום ראשון, ה'ז באוקטובר, ליחידתו בחיל-התותחנים ונשלח לרמת-הגולן. הוא היה מגוייס ארבעה וחצי חודשים, והמסעדה נסגרה.

"לא תיכנסתי להיכנס להריון במילחמה", אומרת סנדרה בת ה'24. אבל אינני מצטערת כלל. כאשר ידעתי כבר ש-אני בהריון — שלחתי אליו מכתב, והוא קיבל חופש. חגגנו את המאורע. אך לאחר שחזר לחזית, החלו פחדים לכרסם בי. דאגתי לו עד-מוות, אך לא הייתי מוכנה לחשוב על הפלה. ידעתי דבר אחד בלבד — אני רוצה את הילד של סמי!"

"הייתי גורא מבטול לקבל את המיכתב שהודיע לי שאשתי בהריון", מחייך סמי הממיר והנאה. "המלחמה השפיעה עלי בכיוון כזה שרציתי עוד ילד. היה זוועה להיות ברמה. לא האמנתי שאצא חי מכל זה. הגענועים הביתה והאהבה לאשתי הת-עצמו בעקבות המוות וההרג שראיתי. יש לי עוד קצת פחדים ביחס לעתיד. תהינה עוד מלחמות בארץ, וסמי שוב יתגייס", אומרת סנדרה. "בנתיים טוב לי שאני בהריון. הרופא אומר שתהיה לי לידה מוקדמת. אני מקווה שעד שיגיע זמנם ללכת לצבא — לא תהינה יותר מלחמות!"

טונו

מינימום הפרס הראשון

200.000 ₪

(כולל העברה)

מינימום כלל הפרסים

350.000 ₪

(כולל העברה)

השבוע משחקי מכון עז הליגות הישראליות

עשה לך מנהג קבוע — מלא טונו בכל שבוע!

המועצה להסדר ההימורים בספורט

הופיע בכריכה קלה!

יצירת המופת של המאה ה-20

כמעין המתגבר

מאת

איין ראנד

להשיג בכל חנויות הספרים

ודוכני הספרים בארץ

ה פ צ ה : גד חברה להפצה

רח' צ'לנוב 13, טל. 01 37 82